Стояла ніч. Ми поруч йшли в сніги.
Були вони під зорями прекрасні.
І кожен слід, мов крапелька жаги
Любові нашої, світився і не гаснув.

Скріблився ліс й щезав його прогин
Край берега у ту годину щасну.
Всміхались нам із неба сто богить,
І дарували зимові прикраси.

Тож стали ми в той час, немов рідня,
Як дві струни божественного дня,
Неначе спілі грона винограду.

Щось зацвіло одвічне у крові,
В нас спалахнули почуття нові,
Не здатні на покару чи на зраду.